

dum morem Ecclesiæ tuæ, solerter admonemus, pariterque volumus ut intelligas, quia ipse vestitus (quo ad Missarum solemnias ornaris) signum præstendit crucis: per quod scito te & fratribus debere compati, ac mundialibus illecebris in affectum crucifigi. Vnde rogo, ut cum de foris huiusmodi insignijs indueris, intus in animo considera, quod hoc sit magis oneris quam honoris: atque cor tuum, Deo regente, ab appetitu istius sæculi sic tempera, ut & commissam exequi gubernationem sic studeas, ut ad apta dignitate (cuius sublimaris officio) & probitate morum, & viuacitate sollicitudinis, ac custodia integerrimæ fidei congruas: quatenus tu ipse à remuneratore omnium bonorum Deo, & benedictionis gratiam vitamque æternam consequi merearis.] Habet hæc Epistola Symmachi Papæ. Porro Theodorus ille obiit anno Christi quingentesimo vigesimo quarto, ut asserit ex libro Annaliū Petouiensium Metropolis Salisburgensis, sentiuntque aliqui paucis post eius mortem annis expugnato Laureaco à Theodone Duce Bauarorum, hinc translata fuisse Petouium sedem Archiepiscopalem. Eius coniecturæ rationem afferunt, quod ab hoc tempore, primò fiat mentio Episcoporum Petouiensium. Sed ex eorum partibus haud stare possum, cum Viuilo, aliàs Vnilo dictus, Romæ adhuc in Archiepiscopum Laureacensem à Gregorio secundo Pontifice maximo, anno Christi septingentesimo trigésimo consecratus legatur, Palliumque Laureacensibus Archiepiscopis reuera tantum ablatum fuerit à Zacharia Pontifice, quod honorantias, ut illic dicitur, pro Pallio Romam mittere nollent. Sedit Viuilo, primum Laureaci, sed cum anno septingentesimo trigésimo quinto, mortuo Hugoberto Boiorum Duce, Hunni & Auares regionem omnem supra & infra Anasum flumen sitam ferro & igne depopularent, & Laureacum etiam funditus excidissent, iussus est ab Vtilone Hugoberti filio, cum suis Symmistis, Sacerdotibus videlicet, & Monachis, sanctisque Virginibus Petouium, ut locum tutiorem & egregiè iam tum florentem commigrare. Sic Petouium vrbs sedes Laureacensium Archiepiscoporum fuit: unde & ipsi aliquot annis appellati sunt Pontifices Petouenses, & Archimystæ Laureacenses, ut legitur apud Bruschiū.

VII.
SALONA METRO-
POLIS TER-
TIA ILLYRICI
OCCIDENTALIS.

a Greg. magn. lib. 4.
indict. 11. ep. 53. ad
Episcopos per Illy-
ric.

De Salona dicendum superest, quam Metropolim Ecclesiasticam fuisse docere videtur Zosimus Pontifex, epistola Canonica quam ad Hesychium Salonitanum Episcopum scribit, huic præcipiens, ut Apostolica decreta cæteris Episcopis tam propriæ provinciæ quam vicinarum denunciet. Id enim Metropolitanum signum esse iam diximus. Clarius tamen id testatur Gregorius magnus*, dum ad Episcopos per Illyricum scribens ait se ad Ioannem huius Episcopum Pallium dirigere, eique vices suas committere. Huius verba sunt: [Ratamque nos eius consecrationem habere, dirigentes Pallium indicamus; cui quoniam iuxta morem nostras vices commisimus peragendas, ideo fraternitatem vestram necessario præuidimus adhortandam, quatenus ei, in his quæ ad ordinem Ecclesiasticum rectitudinemque pertinent disciplinæ, siue in alijs, quibus Canonum decreta non obstant, parere nullomodo differatis: ut charitatem vestram syncero cum iudicio elegisse, exhibita valeat obedientia declarare.] Quis enim Ioannem illum Metropolitanum fuisse hisce in verbis non agnoscit, cum solis Metropolitanis obedire mos esset Episcopis, in his quæ